

And one who drinks impure liquids

והשותה משקין טמאים -

Overview

The משנה states that one who drinks משקין טמאים is תרומה. Our תוספות explains why by ראשון ושני משקין as he did by אוכל, and why the need to mention both אוכלין ומשקין.

תוספות responds to an anticipated difficulty:

לא שייך בהו ראשון ושני דלעולם משקין תחלה הו' -

The term **משקין** for **משקין** which come in contact with **ראשון ושני** does not apply to **ראשון ושני** (meaning a **טומאה** are always a beginning).

תוספות responds to another anticipated difficulty:

אף על גב דאכתי לא נגזר כמו שאפרש בסמוך² מכל מקום היה בדעתם לגזור מיד -

Even though that as of yet (when this משנה was taught) **it was not yet decreed that** משקין are always a תחלה, **as I will explain shortly** (so at this point there was משקין why therefore were they not mentioned), **nevertheless it was their intent to make this decree immediately**, so there was no reason to mention ראשון ושני, since very shortly there would be no משקין ושני.

תוספות responds to an anticipated question:

וצריכא לאשמעינן משקין ואוכלין כדאמר בסמוך³ דהך דמשקין לא שכיח -

And it was necessary to let us know both by משקין ואוכלין טמאין that whoever eats or drinks them is תרומה, and we could not derive them from each other. We cannot derive משקין from אוכלין as the גמרא states shortly that this concern by משקין is not common -

ואי תנא משקין הוה אמינא דוקא משקין דחמירי⁴ אבל אוכל לא פסיל כלל:

¹ The משנה in מ"ז פ"ח states, **מטמא את המשקין להיות תחלה**, This means that (even) if a טומאה (which is תרומה) touches משקין, the משקין become a טומאה. There can never therefore be טומאה ושני.

² See יד,ב תוד"ה אלא (הא') and יד,א ד"ה ושקיל

³ יד,א. The גמרא there explains the reason why אוכלין ומשקין are שותה משקין טמאין and אוכלין ומשקין are שותה משקין טמאין, because we are concerned that he will be eating משקין טמאין and while he has the אוכלין טמאין in his mouth he will drink משקין טמאין. The same concern is by משקין טמאין that he will be drinking them and while the משקין is in his mouth he will eat אוכלין טמאין. However the גמרא there says that by משקין טמאין it is not that common to eat (תרומה) while drinking (משקין טמאין), therefore even after we are גזר by גזר where the חשש is common, I would not know that the same גזר should apply to משקין טמאין since the חשש is not שכיח. We see from that גמרא that we cannot derive משקין טמאין from אוכלין. See 'Thinking it over'.

⁴ מוכשר לקבל טומאה unless they were first מקבל טומאה, while אוכלין are not מקבל טומאה, by being in contact with one of the seven משקין which are מכשיר אוכלין to be מקבל טומאה.

And if the משנה would teach that משקין טמאין are פוסל תרומה I would say, only אוכל טמא are פוסל תרומה, for the rules regarding משקין are severe, however by טמא he is not פוסל תרומה at all, therefore the משנה teaches that both one who eats or drinks אוכלין פוסל תרומה is ומשקין טמאין.

Summary

When they were גוזר that גוזר they also intended to be גוזר immediately that משקין is always ראשון. We could not know משקין from אוכלין and vice versa because משקין is לא שכיח and משקין are more חמור than אוכלין.

Thinking it over

explains why we cannot derive משקין from אוכלין (because לא שכיח) and (משקין לא שכיח) and from משקין (because חמירי).⁵ However based on what תוס' taught us previously (ד"ה אוכל),⁶ we (seemingly) did not need to use the idea of לא שכיח to explain why משקין needs to be stated, but rather we could have said that since משקין are חמירי, so if the משנה would not state משקין we would have thought that משקין are even (פוסל not only) מטמא תרומה!⁷

⁵ See footnote # 3.

⁶ there stated that if it would only say אוכל שני we might have thought that אוכל ראשון is even מטמא תרומה.

⁷ See מהרש"א (הארוך) and מהר"ם.